

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 Kbh K.

Kbh., den 14. august 2008

Høringssvar på udkast til bekendtgørelse om akkreditering og godkendelse af videregående uddannelser under Kulturministeriet.

Da Brian Mikkelsen tiltrådte som kulturminister, var hans ambitioner at rense ud blandt råd og nævn, gå til kamp mod smagsdommere og i det hele taget afbureaukratisere – ”skære fedtlaget væk”.

Det er derfor med skuffelse vi ser, hvorledes ministeren nu ønsker oprettet nye råd, ekspertpaneler og ansættelse af en kvalitetssikringsoperatør.

Hovedsigtet er for os at se, at skabe et ensartet system på tværs af ministerier og uddannelser – uagtet at uddannelserne er yderst forskellige.

Men: Uddannelserne (og kulturen i det hele taget) har ikke brug for ensartede systemer – det er kun embedsværkets behov for at kunne måle og veje det, der ikke kan måles og vejes, man forsøger at opfylde – til gavn for hvem?

Vi er ikke imod evalueringer og kritik af de kunstneriske uddannelser, men at anvende et system udviklet til forskningsbaserede uddannelser på hele kulturministeriets område er uigennemtænkt. De kunstneriske uddannelser er ikke (kun) teoretiske, men i allerhøjeste grad praktiske. Det drejer sig ikke primært om tilegnelse og produktion af teoretisk viden, men om udvikling af et talent hos den enkelte. Særligt i relation til teater- og filmuddannelserne, som er vores interesseområde, er akkrediteringsbekendtgørelsen aldeles uegnet:

Tror ministeren i fuldt alvor på, at uddannelserne på Den Danske Filmskole, Statens Teaterskole og skuespillerskolerne bliver forbedret af at blive vurderet ud fra om ”Uddannelsens mål for læringsudbytte er niveaumæssigt i overensstemmelse med den relevante gradstypebeskrivelse i den danske kvalifikationsramme for videregående uddannelser”? (Man fristes i øvrigt til at spørge: hvem i alverden finder dog på at formulere sig sådan? Er det nutidens ministerielle kancellisprog?)

Mener ministeren, at uddannelserne bliver forbedret af, at der fremover skal bruges mængder af tid og kræfter på at dokumentere opfyldelsen af alle disse kriterier?

Tror ministeren, at uddannelserne bliver forbedret ved at blive målrettet mod disse kriterier?

Mener ministeren, at det er vigtigere at give en skuespillerelev ”..viden om videnskabelig teori, erfaring med at vurdere og anvende videnskabelige metoder og almene akademiske kompetencer i overensstemmelse med uddannelsens mål for læringsudbytte” end at lære ham/hende at tale tydeligt så publikum kan høre, hvad han/hun siger?

Vi kan ikke se, at et akkrediteringssystem udviklet til universitetsuddannelser kan overføres så ubearbejdet til uddannelser, som i sit væsen er grundlæggende anderledes.

Vi anbefaler derfor kraftigt til, at ministeren i det mindste holder uddannelserne på film- og teaterområdet udenfor og i samarbejde med skolerne udarbejder en mere adækvat evalueringsinstans og –metode. Skolernes styrke er deres lidenhed og fleksibilitet, deres minimum af bureaukratiske strukturer og deres evne til hurtigt at ændre sig efter tidens og omgivelsernes krav og behov. De er ikke supertankere, men små effektive speedbåde, til hvem der bør stilles andre krav og bruges andre vurderingskriterier.

Med venlig hilsen

Jakob Pelch
Sammenslutningen af Danske Scenografer